

21.
szám

Hitből hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2019. április

Bibliai folyóirat

A tartalomról...

A nyitott könyvecske.....2
Egy megjövendőlt mozgalom

Kiadványunk
interneten is
olvasható:

hitbol.hu

A nyitott könyvecske

Egy megjövendőlt mozgalom

Az utolsó csapások idején soha nem látott pusztulás zúdul a világra. Mégsem a totális világháború lesz a legszörnyűbb fejlemény, hanem sokkal inkább az a teljes egység, amely Sátán legnagyobb szemfényvesztése során jön létre. Isten maradék népét veszik célba, és elhatározzák teljes kiirtásukat. A hatodik trombita azonban szándékosan megszakítja ezt az eseménysort. Isten ugyanis nem a jövő iránti kíváncsiságunkat akarja kielégíteni, hanem azt szeretné, hogy az igazán fontos kérdésekre találjunk választ.

Mi a kérdés?

A jövő ismerete nem elég. A próféciákban megjövendőlt események előbb-utóbb úgyis bekövetkeznek, és mindenkit kész tények elé állítanak. Csakhogy az emberek egy része Sátán csalásainak áldozatává válik, míg egy kis része a végsőkig kitart Isten mellett. Jézus figyelmeztette tanítványait, hogy ebben az időben

egyáltalán nem lesz magától értetődő az Isten iránti hűség:

*„Akkor **sokan** meginognak, elárulják és meggyűlölik egymást. Sok hamis próféta támad, akik sokakat megtévesztenek. Mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet **sokakban** meghidegül, de aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni.” (Máté 24:10-13)*

Önszántából egyetlen keresztény sem mondaná, hogy ő bizony el fogja árulni a testvéreit, ha jön a nagy próba. Pedig Jézus azt mondta, sokan teszik majd ezt, és az Ő bizonyosságtétele igaz. Csak kevesen maradnak, akik mindvégig kitartanak, és végül üdvösséget nyernek. Az igazi kérdés valójában nagyon személyes: hogyan lehetek biztos afelől, hogy a hűségesek és nem az árulók között leszek?

A kereszténységen belül több ezer felekezet van, amely tucatnyi irányzatot képvisel. Mivel a maga állítása szerint minden egyház a színtiszta isteni igazságot hirdeti,

emberileg teljesen lehetetlen eligazodni ebben a nagy „igazság”-kavalkádban. Jelenések könyve – Jézus kijelentésével összhangban – azonban arra mutat rá, hogy a vég idején a kereszténységen belül csupán két jól megkülönböztethető csoport lesz: azok, akik mindvégig kitartanak, és azok a „sokak”, akik elárulják a hűségeseket. Ez a különbség nem a véletlen vagy a vaksors műve. Az emberi döntések és egyházi tanítások évszázadokon át gyűrűznek, és végül gyümölcsöt teremnek. Valamelyik jó gyümölcsöt, valamelyik rosszat. Csakhogy a gyümölcstermés idején már túl késő lesz változtatni!

Honnan tudhatjuk – még időben –, melyik a jó irány a sok rossz között? Jelenések könyve 10. fejezete éppen azért szakítja meg a trombiták látomását, mert világossá akarja tenni előttünk a két csoport (a sok rossz és az egy jó) közötti különbség gyökerét. Az egyház történelmének azon emlékoszlopához kalauzol bennünket, ahol – irányok szintjén – már kitapinthatóvá válik a végső kettéválás. Az Úr ebben a fejezetben feltárja annak a mozgalomnak a születési körülményeit, ami a vég idején tündöklő világossággként ragyog majd az éjszakában.

Az azonosító látomás

„És láttam egy másik, felhőbe öltözött, erős angyalt leszállni az égből: a fején szivárvány volt, arca, mint a nap, és lába, mint a tűzoszlop.

*Kezében egy **nyitott könyvecske** volt, és jobb lábát a tengerre tette, bal lábát pedig a földre, és nagy hangon kiáltott, mint amikor az oroszlán ordít, és amikor kiáltott, megszólalt a hét mennydörgés hangja.*

Amikor megszólalt a hét mennydörgés hangja, írni készültem, de egy hangot hallottam az égből, amely ezt mondta: Pecsételd le, amit a hét mennydörgés szólt, és ne írd le azokat! És az angyal, akit a tengeren és a földön láttam állni, **felemelte jobb kezét az égre, és megesküdött az örökkön-örökre élőre**, aki teremtette a mennyet és a benne levőket, a földet és a rajta levőket, a tengert és a benne levőket, hogy **idő többé nem lesz**. Hanem a hetedik angyal hangjának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor beteljesedik az Isten titka, ahogyan hírül adta azt szolgáinak, a prófétáknak.” (Jelenések 10:1-7)

Ez a különös látomás látszólag több kérdést vet fel, mint amennyit megválaszol. Mi ez a nyitott könyvecske? Mi ez a szupertitkos hét mennydörgés, amit leírni sem lehet?! És mi az értelme az ünnepélyes eskünek?! A látott képsor annyira rejtélyes, hogy a legvadabb találgatásoknak ad alapot. A rejtély megoldása azonban Dániel könyvében van:

„Egyikük megkérdezte a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyóvíz fölött volt: Mikor lesz vége e csodás dolgoknak? És hallottam, hogy a gyolcsba öltözött férfiú, aki a folyóvíz fölött volt, **felemelte jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküdött az örökre élőre**, hogy **ideig, időig és egy fél időre**, amikor véget ér a szent nép erejének megtörése, mindez beteljesedik. Bár hallottam ezt, de nem értettem, és azt kérdeztem: Uram, mi lesz mindennek a vége? Ő azt mondta: Menj el, Dániel, mert **le vannak zárva és le vannak pecsételve ezek a beszédek a végső időig.**” (Dániel 12:6-9)

János leírása úgy illik Dániel próféta látomásába, mint kulcs a zárba. Egy nagyon hasonló képsor játszódott le előttük:

- egy dicsőséges mennyei lény a víz (és a föld) felett áll
- felemelt kézzel megesküszik az örökre élőre
- az eskü az idővel kapcsolatos

A jelentős különbség Dániel és János látomása között az, hogy Dániel számára le voltak zárva és

pecsételve a kijelentések, János ezzel szemben egy nyitott könyvet lát – tehát nincs lepecsételve. Jelenések 10. fejezete valójában ennek a nyitott könyvecskének a titkáról szól, amint ez a folytatásból is ki-
derül:

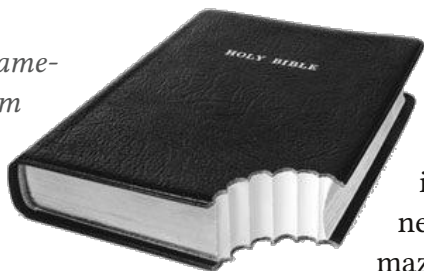
„És a hang, amely
lyethallottam

amenny-
ből, ismét
megszólí-
tott, és azt

mondta: *Menj el, és
vedd át a nyitott könyvet,
amely a tengeren és a földön ál-
ló angyal kezében van! Oda-
mentem az angyalhoz, és azt
mondtam neki, hogy adja ne-
kem a könyvecskét. Ő pedig így
szólt hozzám: **Vedd és edd
meg,** és megkeseríti a gyomro-
dat, jóllehet a szádban édes
lesz, mint a méz. **Átvettem** az
angyal kezéből a **könyvecskét,**
megettem, és a számban olyan
édes volt, mint a méz, de ami-
kor megettem, megkeseredett a
gyomrom.”* (Jelenések 10:8-10)

János apostolnak el kellett vennie és el kellett fogyasztania ezt a könyvet. Ez a jelképes cselekedet Isten szavának megértését jelképezi, mert „nemcsak kenyérrel él az

ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” (Máté 4:4) De konkrétan mely Isteni kijelentés megértéséről van szó? Az egész Bibliáról, vagy egy nagyon konkrét, jól azonosítható részéről?

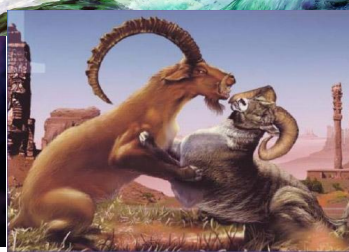
Először is, János egy könyvecskét lát – egész pontosan, egy terjedelmileg rövid, kis méretű irattekercset. Ez a tekercs nem az egész Bibliát tartalmazza, csak egy jól meghatározható kijelentést. Ez a könyvecske nyitva van, nincs lezárva, azaz megérthető. Ugyanakkor a könyv elfogyasztásának aktusa azt sugallja, hogy korábban a kijelentés értelmét senki nem tudta megfejteni – ti. le volt pecsételve –, az idő egy bizonyos pontján azonban feltárul a magyarázat.

Az ünnepélyes eskü rávilágít a könyvecske témájára. A megértésre váró isteni kijelentés az időről szól. A Dániel 12-ben olvasható látomásban számos idői meghatározást olvasunk, és a mennyei lény többször is megerősíti, hogy itt lepecsételt – azaz egy bizonyos ideig meg nem érthető – kijelentésről van szó:

„Te pedig, Dániel, zárd be ezeket a beszédeket, és **pecsételd**

*le ezt a könyvet a végső idő-
kig! Sokan sokfelé járnak
majd, hogy növekedjen a tu-
dás.”*(Dániel 12:4)

*„Ő azt mondta: Menj el, Dáni-
el, mert **le vannak zárva és
le vannak pecsételve ezek a
beszéd**ek a végső időkig. So-
kan megtisztulnak, megfélé-
rednek és megpróbáltatnak, az
istentelenek pedig istentelenül
cselekszenek. Az istentelenek
közül senki sem érti meg, de
**azértelme-
sekmegér-
tik.**”(Dániel
12:9-10)*

Ebből nemcsak az derül ki, hogy a Dánielnek adott próféciaák lettek lepecsételve, hanem az is, hogy ez a lepecsételés csak a végső időkig tart. Más szóval: amikor eljönnek a végső idők, akkor az emberek kutatják majd ezeket a kijelentéseket, és lesznek, akik megértik! Jelenések 10. fejezete ennek az

ígéretnek a megvalósulását mutatja be.

A Jelenések 10-ben bemutatott nyitott könyvecske megevése tehát Dániel lepecsételt próféciainak megértését vetíti előre. De konkrétan mely kijelentésekről beszélünk? Dániel ezt az utasítást kapta: „**pecsételd le ezt a könyvet a végső időkig**” (Dániel 12:4). Ha ezen utasítás alapján azt a következtetést vonjuk le, hogy Dániel próféta könyve teljes egészében érthetetlen marad a végső időkig, akkor ellentmondásba kerülünk a tényekkel.

Dániel könyve 12 fejezetből áll, amiből 6 fejezet elsősorban történelmi, leíró rész. Ezek soha nem voltak lepecsételve, és viszonylag könnyen érthetőek. A könyv többi része pedig 4 olyan próféciát tartalmaz, ami a földi történelem végéig tart:

- A nagy szobor (2. fejezet)
- A tengerből feljövő vadállatok (7. fejezet)
- A kos, a kecskebak és a szentély (8-9. fejezet)
- Az északi és déli király harca (10-12. fejezet)

Ezen próféciaák egyes részeit már az apostoli korban, ill. a reformáció idején is pontosan értették – ezen fejezetekben nincs is utalás arra, hogy feltárulásuk korlátozva lenne. Dániel könyvében mindössze két helyen találkozunk lepecsételt próféciaival. Az egyik ilyen hely a már idézett 12. fejezetben, a másik pedig a 8. fejezetben található. Figyelemre méltó tény, hogy a 8. fejezet lepecsételt kijelentése is az idővel kapcsolatos:

*„Akkor hallottam, hogy egy szent megszólal. És azt mondta az egyik szent annak, aki beszélt: **Meddig tart ez a látomás, amelyet a mindennapi áldozatról és a pusztító gonoszságról láttál, s a szent helyet és a sereget meddig tapossák? És ő azt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estéig és reggelig, azután visszakapja a szent hely az igazságát.**” (Dániel 8:13-14)*

*„Az **estéről és reggelről szóló látomás, amely elhangzott, igaz. Te azért **pecsételd le ezt a látomást**, mert távoli napokra vonatkozik.**” (Dániel 8:26)*

A 8. fejezetben található 2300 estéről és reggelről szóló látomásnak óriási jelentősége van. Ezt maga a látomást magyarázó Gábriel angyal is kiemeli:

*„És emberi hangot hallottam az Úlaj felől, amely így kiáltott: Gábriel, **magyarázd meg neki a látomást!** Ő odajött, ahol álltam, én pedig megrettentem, ahogy jött, és arcra borultam. Azt mondta nekem: **Értsd meg, embernek fia, hogy az utolsó időről szól ez a látomás!**” (Dániel 8:16-17)*

Dániel azonban hiába töprengett a látomáson, nem tudta megérteni (27. v.). Mivel az angyal világossá tette előtte, hogy a templom helyreállításáról szóló látomás az utolsó időkre, távoli napokra vonatkozik, Dániel megértette, hogy a 2300 este és reggel bizonyára 2300 évet jelent. Ez azonban túl sok időnek tűnt számára, és nem tudott belenyugodni, hogy ilyen sokáig maradjon romokban Isten temploma. A próféta kutatni

kezdet, és Jeremiás próféciai abban a meggyőződésében erősítették meg, hogy Isten büntetése eredetileg csak 70 évre szólt (Dániel 9:2).

Miután böjttel és imával kérte Istent a város és a templom helyreállítására, Gábriel angyal ismét megjelent neki:

*„még mondtam az imádságot, amikor Gábriel, az a férfiú, akit **az előbb a látomásban láttam**, sebesen hozzám repült, megérintett engem az esti áldozat idején. Ezt adta értésemre, és így szólt hozzám: Dániel, azért jöttem el, hogy a helyes megértésre tanítsalak. Amikor könyörögni kezdél, egy szózat támadt, és én eljöttem, hogy elmondjam azt neked, mert te kedves vagy Isten előtt. Gondold meg azért a szózatot, és **értsd meg a látomást!**” (Dániel 9:21-23)*

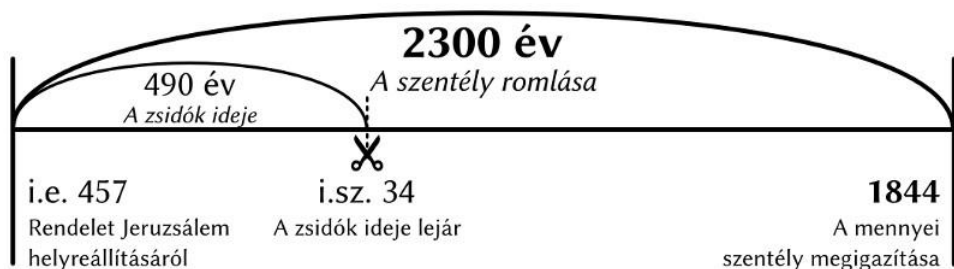
Dániel leírásából világosan kitűnik, hogy az idős prófétát még

mindig az *előző látomása* foglalkoztatta: a 2300 estéről és reggelről szóló, lepecsételt prófécia. Gábriel is arra kapott parancsot, hogy ezt a 2300 évről szóló látomást magyarázza meg neki, egészen konkrétan azt, ami Dánielt leginkább foglalkoztatta:

*„Hetven hét van kiszabva **nép**re és **szent városodra**,...” (Dániel 9:24)*

Más szóval: a 2300 évből csak 490 év vonatkozik a zsidókra, Jeruzsálemre és a számukra oly becses templomra. A magyarázat nem tér ki arra, mi fog történni a fennmaradó 1810 évben, és arra sem, konkrétan mi az értelme a szentély megtisztításának (Dániel 8:14), ha az nem a jeruzsálemi templomra vonatkozik. Dániel tehát csak annyit érthetett meg a látomásból, hogy a 2300 évből csupán 490 év vonatkozik a zsidó népre.

Pár évvel később a jeruzsálemi templom újjáépítése el is kezdődött. Ám alig kezdték el, a zsidók

ellenségei azonnal áskálódni kezdtek, és befagyasztották a birodalom kincstárából folyósított támogatásokat (Ezsdrás 4). Amikor Dániel a perzsa udvarban látta ezeket a fejleményeket, ismét bőjtölni és imádkozni kezdett, és ezúttal még részletesebb választ kapott:

„Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentést kapott Dániel, akit Baltazárnak is neveznek. Igaz ez a kijelentés, és nagy háborúról szól. Ő megértette a kijelentést, és így **megértette a látomást.**” (Dániel 10:1)

Dánielt tehát még mindig ugyanaz a 2300 évről szóló látomás foglalkoztatta. Amikor a templom építése leállt, elbizonytalanodott a 70 éves jeremiási próféciaiban, és felmerült benne, hogy talán mégis 2300 évig áll majd pusztán a templom. A 10-12. fejezet éppen ezért

nem egy önálló látomás, hanem a 2300 évről szóló látomás további magyarázata:

„Az *mondta nekem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy **szívedet a dolgok megértésre adtad**, és megaláztad magad Istened előtt, ő meghallgatta szavaidat; és én a te beszédeid miatt jöttem... Azért jöttem tehát, hogy tudtadra adjam, ami az utolsó időkben a te népedre következik, mert **a látomás** azokra a napokra szól.*” (Dániel 10:12,14)

A 10-12. fejezetben semmilyen látomást nem találunk, ami az utolsó napokra szólna. Az északi és déli király harcát, a feltámadást és a végső szabadulást ugyanis nem látta Dániel. Ezeket a kijelentéseket Gábiel angyal szóban magyarázta el neki. Az utolsó időkről utoljára a 8. fejezetben kapott *látomást*. Dánielnek ez a 2300 évről szóló látomás okozott nehézséget: ez az, amit nem tudott megérteni, és ami újra és újra elbizonytalanította Isten tervét illetően. Őt a zsidó nép, Jeruzsálem, és konkrétan a templom sorsa érdekelt, és nem tudta összeegyeztetni ismereteit a kapott látomással. De amikor szí-

vét a 2300 éves prófécia teljes megértésére adta, Isten újabb kijelentést adott neki, ami még világosabbá tette előtte a titokzatos látomást.

Bár Dániel úgy összegzi tapasztalatát, hogy végül „megértette a látomást” (Dániel 10:1), a 12. fejezetből az is kiderül, hogy ez a megértés korántsem volt teljes körű:

„Bár hallottam ezt, de **nem értettem**, és azt kérdeztem: Uram, mi lesz mindennek a vége? Ő azt mondta: Menj el, Dániel, **mert le vannak zárva és le vannak pecsételve ezek a beszédek a végső időkig.**” (Dániel 12:8-9)

Dániel tehát nem a lepecsételt idői kijelentések magyarázatát értette meg, hanem azt, hogy Isten terve pontosan halad a kijelölt útján, és az Úr évszázadokra előre részletekbe menően tudja az eseményeket. Megnyugodott Isten bölcsességében, és elfogadta, hogy a 2300 évről szóló látomás teljes megértését Isten egy későbbi kor számára tartja fenn. Ebben az időben pedig újabb idői kijelentések is feltárulnak majd Isten népe számára a vég idejével kapcsolatban.

Dániel 12. fejezete tehát nem egy elszigetelt idői próféciát tartalmaz, hanem szorosan kapcsolódik a 8. fejezet 2300 évről szóló, lepecsételt látomásához. Az idői kijelentést megelőző kérdés is nagyon hasonló mindkét fejezetben:

„Akkor hallottam, hogy egy szent megszólal. És azt mondta az egyik szent annak, aki beszélt: **Meddig tart ez a látomás**, amelyet a mindennapi áldozatról és a pusztító gonoszságról láttál, s a szent helyet és a sereget meddig tapossák?” (Dániel 8:13)

„Egyikük megkérdezte a gyolcsba öltözött férfiút, aki a folyóvíz fölött volt: **Mikor lesz vége e csodás dolgoknak?**” (Dániel 12:6)

Mindkét válasz a végső időkre vonatkozik, és le van pecsételve. A 12. fejezet lepecsételt idői prófeciáit valójában nem is lehet megérteni a 8. fejezet lepecsételt idői prófeciájának megértése nélkül. A történelem során ezeket a prófeciákat nem értették a keresztények. Jelenések könyve 10. fejezete azonban azt mutatja meg, hogy a történelem egy bizonyos pontján Isten népe megérti ezeket a kulcsfontosságú idői prófeciákat, és

ezen megértés nyomán egy olyan mozgalom bontakozik ki, amely betölti majd Isten végső tervét.

A látomás részletei

Az angyal

„És láttam egy másik, *felhőbe öltözött*, erős angyalt leszállni az égből: a fején *szivárvány* volt, *arca, mint a nap*, és *lába, mint a tűzoszlop*.” (Jelenések 10:1)

Ez a leírás szinte teljesen meggyezik azzal, ahogyan János a megdicsőült Jézust látta:

„A feje és a haja fehér volt, mint a *hófehér gyapjú*, szeme, mint a *tűzláng*, *lába* pedig hasonló a *kemencében izzó aranyfényű érc-hez*..., és az *arca* olyan volt, mint mikor a *nap teljes erejében fénylik*.” (Jelenések 1:14-16)

A szivárvány az özönvíz óta Isten kegyelem-szövetségének jelképe (1Mózes 9:13), a próféták látomásaiban pedig Isten trónját övezi (Ezékiel 1:28; Jelenések 4:3). Az istenség jelképét viselő angyalt ezért egyedül a megdicsőült Isten Fiával azonosíthatjuk.

A nyitott könyvecske

„*Kezében egy nyitott könyvecske volt...*” (Jelenések 10:2a)

A könyvecske Dániel könyvének azon idői próféciait jelképezi, amelyek le voltak pecsételve a végső időkig. Ahogy fentebb láttuk, lepecsételt idői prófécia csak Dániel könyve 8. és a 12. fejezetében vannak, de a 10-12. fejezetében még mindig a 8. fejezet titokzatos, 2300 éves próféciájára ad bővebb magyarázatot. A nyitott könyvecskének ezért feltétlenül tartalmaznia kell a 2300 éves prófécia magyarázatát.

A tenger és a föld

„...és jobb lábát a tengerre tette, bal lábát pedig a földre,” (Jelenések 10:2b)

Jézus Krisztus mennybe-
menetele előtt kijelentette, hogy neki adatott
„minden hatalom

mennyen és földön” (Máté 28:20). Ez a kijelentés azonban nem a mennyről és a földről, hanem a tengerről és a földről szól. Dániel az ezzel párhuzamos látomásban a Hiddekel (Tigris) folyó fölött látta állni Isten Fiát (Dániel 10:4-5 vö.

12:7). A két kép között van hasonlóság, de különbség is. Mi ennek az értelme?

Dániel idejében a zsidók a Méd-Perzsa Birodalom fennhatósága alatt álltak, a Tigris folyó pedig a birodalom központjának legfőbb folyója volt. Krisztus azt fejezte ki ezzel a képpel, hogy Ő felette áll az Isten népe felett uralkodó hatalmasságnak, és ott van népével a Perzsa Birodalomban is.

Ugyanez az értelme annak a képnek is, hogy Isten Fia a tenger és a föld fölé áll. Ezt a két jelképet – a tengert és a földet – Jelenések 12. és 13. fejezete alapján azonosíthatjuk az ó- és az újvilággal (Európával és Amerikával). Isten népe – az egyház – ebben az időben Európán kívül már Amerikában is megerősödött. Valójában Krisztus az, aki először Európában munkálkodott a reformáción keresztül, és Ő tette be lábát Amerikába is, amikor a protestánsok az üldözés elől az újvilágba menekültek. Ő felette áll a népét üldöző hatalmasságoknak és igazgatja egyháza sorsát.

A hét mennydörgés

*„és nagy hangon kiáltott, mint amikor az **oroszlán** ordít, és amikor kiáltott, megszólalt a **hét mennydörgés** hangja. Amikor megszólalt a hét mennydörgés hangja, írni készültem, de egy hangot hallottam az égből, amely ezt mondta: Pecsételd le, amit a hét mennydörgés szólt, és **ne írd le azokat!**” (Jelenések 10:3-4)*

Jelenések könyve Jézust nevezi a „Júda törzsből való **oroszlán**nak” (Jelenések 5:5), és ez kifejezetten uralkodói pozíciójára utal (vö. 1Mózes 49:9-10). Az evangélium üzenete, aminek az egész világra el kell jutnia, nem választható el Isten királyságától:

*„És **Isten országának ezt az evangéliumát** hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég.” (Máté 24:14)*

A hét mennydörgés egy olyan üzenetet jelképez, ami elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy Is-

ten királysága fizikailag is megvalósulhasson ezen a Földön. A keresztény egyház korai elhajlása miatt az evangélium évszázadokon át homályba burkolózott és számos fontos eleme feledésbe merült. A reformáció sok nagyszerű bibliai igazságra ráirányította a figyelmet, de mindez kevés volt ahhoz, hogy Isten műve befejeződhessen. A hét mennydörgés azt az üzenetet jelképezi, ami végül ténylegesen elvezet a királyság evangéliumának teljes helyreállításához és erővel való hirdetéséhez.

De ha ez az üzenet ennyire kulcsfontosságú, miért nem írhatta le János?! Maga Isten az, aki megtiltotta Jánosnak, hogy leírja a hét mennydörgés üzenetét! Vajon miért?! A válasz egyszerű: János nem írhatta le azt a magyarázatot, ami az ő idejében még le volt pecsételve. A hét mennydörgés ugyanis valójában nem más, mint a nyitott könyvecske – Dániel lepecsételt próféciainak – magyarázata. Ezzel kapcsolatban Dánielnek világosan megmondta az Úr:

„Ő azt mondta: Menj el, Dániel, mert le vannak zárva és le vannak pecsételve ezek a beszédek a végső időkig. Sokan

megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak, az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek. Az istentelenek közül senki sem érti meg, de az értelmesek megértik.” (Dániel 12:9-10)

Dániel könyve egy nagy próbáról beszél, aminek nyomán egyértelműen kettéválik az emberiség: egyfelől lesznek az „istentelenek”, akik nem értik ezeket a próféciaikat; másfelől pedig az „értelmesek”, akik viszont megértik. János azért nem írhatta le a magyarázatot, mert még az ő idejében sem volt aktuális ez a próba! Ha János világosan leírta volna a magyarázatot, akkor olyanok is megérthetnék ezen próféciaik jelentését és jelentőségét, akik nincsenek Istennel valódi kapcsolatban! Így viszont ez a prófécia próbává válhatott Isten népe számára. Csak azok tudják megérteni, akik valóban Isten Szellemének vezetése alatt állnak, és nem téves előfeltevéseikre támaszkodnak (amik akadályozzák a megértést), hanem engedik, hogy Isten új felismerésekre vezesse őket.

A mennydörgések isteni kijelentéseket jelentenek. Ezek a kijelentések azonban nem minden ember

számára érthetőek. Egy ilyen esetet Jézus életében is feljegyez János apostol:

*„Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! És hang hallatszott az égből: Megdicsőítettem, és újra megdicsőítem. A sokaság, amely ott állt, és hallotta, azt mondta, hogy **mennydörgött**. Mások azt mondták: Angyal szólt neki. Jézus pedig azt mondta: Nem értem lett ez a hang, hanem értetek.”* (János 12:28-30)

Ez a feljegyzés azért különös, mert úgy tűnik, egyesek értették a szavakat, mások pedig nem. Akik kétkedtek a kijelentésben, csak természeti jelenségnek titulálták a hangokat, mások pedig természetfeletti dologra gyanakodtak. Pedig mindenki ugyanazt a „**mennydörgést**” hallotta...

A hét mennydörgés – Dániel lepecsételt próféciáinak magyarázata – ennek fényében olyan isteni kijelentést jelképez, amely bár nyilvánosságot kap, az embereket mégis megosztja. Nem mindenki ismeri el az üzenet isteni eredetét, sokan emberi kitalációnak tartják majd, és elvetik a világosságot. Mivel nem egyértelmű, és szembemegy a kereszténység által dédelgetett

számos elképzeléssel, sokan könnyen lesöprik az új felismeréseket. Azok azonban, akik alázatosan keresik Isten akaratát, és megnyitják szívüket és értelmüket Szellemének befolyása előtt, képesek lesznek befogadni a szokatlan világosságot.

Ez az a lelkiületbeli különbség, amire Jelenések 10. fejezete, és konkrétan a hét mennydörgés rámutat. E kétféle hozzáállás mentén oszlik véglegesen két csoportra a kereszténység – *istentelenekre* és *értelmesekre*. Ezért lesz az egyik csoport végül Sátán csalásainak áldozata, miközben a maradék megérti Isten tervét, és betölti azt.

Az eskü

*„És az angyal, akit a tengeren és a földön láttam állni, fel-emelte jobb kezét az égre, és **megesküdött az örökkön-örökre élőre**, aki teremtette a mennyet és a benne levőket, a földet és a rajta levőket, a tengert és a benne levőket, hogy **idő többé nem lesz.**”* (Jelenések 10:5-6)

Isten minden szava igaz és fontos, ám amikor esküvel erősít meg egy kijelentést, akkor tudhatjuk, hogy valami rendkívül nagy jelentőségű

és teljesen bizonyos dologról van szó. Dániel könyve 12. fejezetében olvashatunk egy másik, nagyon hasonló esküről:

„És hallottam, hogy a gyolcsba öltözött férfiú, aki a folyóvíz fölött volt, fölemelte jobb kezét és bal kezét az ég felé, és megesküdött az örökké élőre, hogy ideig, időkig és egy fél időre, amikor véget ér a szent nép erejének megtörése, mindez beteljesedik.” (Dániel 12:7)

Valójában a két eskü témája ugyanaz: a végső dolgok lezárulása. Mégis jelentős különbségekre figyelhetünk fel. Bár Isten Fia mindkét leírásban az örökké élőre, vagyis Atyjára esküszik, Jelenések könyvében további jelzőkkel illeti

Őt. Isten Teremtő voltára hivatkozik, és már-már szószaporításnak tűnhet a leírás – de valójában a kijelentés szándékosan ilyen „terjen-gős”. A negyedik parancsolat nagyon hasonló módon jellemzi Isten teremtő munkáját:

*„Mert hat nap alatt **teremtette az ÚR az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van,** a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta és megszentelte az ÚR a nyugalom napját.” (2Mózes 20:11)*

A negyedik parancsolat szövege Jelenések 14. fejezetében újra előkerül:

*„és hangosan ezt mondta: Féljétek Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, és imádjátok azt, **aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait.**” (Jelenések 14:7)*

Az Isten tervének befejezését megígérő eskü tehát egy fontos utalást tesz a negyedik parancsolatra. Isten azt parancsolta a zsidóknak, hogy a hetedik napon, szombaton, nyugodjanak meg minden munkájuktól, és ezzel ismerjék el Istent Teremtőjüknek,

ősidőktől fogva kijelentett szavait pedig örökkévaló, önmaguk felett álló tekintélynek. Bár a keresztény tömegek elutasítják a szombati nyugalomnapot, ill. többé-kevésbé a vasárnappal helyettesítik azt, ezt nem valamely bibliai utasítás alapján teszik, hanem a „keresztény szabadság” jogán. A Jelenések 10-ben található eskü azért irányítja rá a figyelmet a negyedik parancsolatra, mert a szombat kérdése fontos szerepet tölt be a dánieli próféciákat megértő mozgalomban.

De térjünk vissza az eskü témájára: az idő! Dániel 12-ben az eskü 3 és fél évről beszél (egész pontosan 1 idő + 2 idő + fél idő), Jelenések 10-ben pedig azt mondja, hogy nem lesz több idő! Ez látszólag ellentmondás. Most akkor melyik az igaz? Valójában mindkettő igaz! De ehhez meg kell értenünk, hogy Dániel 12. fejezetének idői próféciái nem önállóak, hanem a Dániel 8-ban kijelentett, 2300 éves próféciához kapcsolódnak. Ennek megfelelően a Jelenések 10-ben olvasható eskü sem a Dániel 12 esküjét írja felül, hanem ugyanúgy a 2300 éves próféciához kötődik.

Az a kijelentés, hogy „*idő többé nem lesz*”, nem magától értetődő.

Lehet, hogy Isten felette áll az időnek, a teremtmények azonban az időben léteznek. De ha megértjük, hogy itt nem az időről mint elvont fogalomról van szó, hanem sokkal inkább egy konkrét időtartamról, akkor mindjárt közelebb kerülhetünk a megfejtéshez. Az itt szereplő görög *kronosz* szó ugyanis egyszerűen időtartamra is utalhat. A köznyelvben is gyakran mondjuk, hogy „Mennyi *idő* van még hátra?” vagy „Most nincs *időm*!” – és valójában egy konkrét, mérhető időtartamra gondolunk.

Jelenések 10-ben is ebben az értelemben szerepel az idő: nem lesz **több** időszak Isten tervének befejezéséig. De ha nem lesz több időszak, akkor ez azt jelenti, hogy a múltban már voltak ilyen előre kijelentett időszakok, és ezek között kell, hogy legyen egy **utolsó**! Az eskü szerint nem lesz több időszak – ez pedig azt jelenti, hogy az az időszak, ami éppen lejárt, az utolsó volt.

A Bibliában a 2300 éves prófécia a leghosszabb idői prófécia. Dániel 8. és 9. fejezetének összefüggéseit egy korábbi tanulmányban már vizsgáltuk, és megállapítottuk, hogy a 2300 éves prófécia és a 490 éves prófécia kezdete egybe esik

(i. e. 457). Ennek megfelelően a 2300 éves prófécia 1844-ben zárul le. Ez az a prófécia, aminek megértésére Dániel próféta annyira vágyott, de az Úr többszörösen lecsillapította, hogy az le van pecsételve a vég idejéig. A prófécia megértését bejelentő eskü viszont azt mondja ki, hogy nem lesz több idők!

Mit kezdünk akkor a többi idői kijelentéssel, ami Dániel és Jelenések könyvében található (42 hónap = 3 és fél év = 1260 nap; továbbá 1290 nap és 1335 nap). Ezen idői meghatározások egy része már 1844 előtt beteljesedett. A profetikus nap-év elv (1 nap = 1 év) alapján pl. az 1260 éves prófécia i. sz. 538-1798 között teljesedett (Dániel 7:25). Csakhogy ez nem lehet az utolsó, mivel a 2300 éves prófécia vége (1844) túlnyúlik rajta. Az pedig nem lehetséges, hogy 1844 után még évezrednyi idők teljenek el, mivel már eleve a 2300 éves prófécia az idők végét jelzi (Dániel 8:17,26).

A Jelenések 10:6-ban olvasható eskü ennek fényében azt jelenti, hogy 1844 után – amikor a 2300 éves prófécia lejár – nem lesz több **hosszú korszak**. Ha vannak is idői prófécia ezen időpont után,

azokat nem lehet a régmúlt eseményeihez kötni, és nem lehet rájuk a profetikus nap-év elvet alkalmazni. Más szóval: az 1844 utáni idői próféciaakat szó szerint kell venni. Ez a magyarázat arra, miért nincs ellentmondás Dániel 12 és Jelenések 10 esküje között. Jelenések 10 magyarázza meg, hogy a Dániel 12-ben szereplő időtartamokat miért kell szó szerint venni! [Ezekre az időtartamokra Jelenések 11. fejezeténél részletesen kitérünk majd.]

Az eskü lényege tehát az, hogy 1844 után egyetlen olyan évszámra sem lehet rámutatni az időben, ami egy hosszú profetikus korszak határa lenne. 1844-ben kezdetét vette a végső idő, és nem lesz több, ehhez hasonló „ellenőrzési pont”.

Isten titka

*„Hanem a hetedik angyal hangjának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor **beteljesedik az Isten titka**, ahogyan hírül adta azt szolgáltnak, a prófétáknak.”* (Jelenések 10:7)

Az eskü második fele Isten titkának befejezéséről szól, és szorosan hozzákapcsolja a végidő kezdetéhez. Isten titka az a nagy kozmikus

terv, ami az egész teremtett világ megváltásáról és helyreállításáról szól:

*„Megismertette velünk **akaratának titkát** az ő jó kedve szerint, amelyet előre elhatározott magában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy **Krisztusban mindeneket egybeszerkeszt**, mind amelyek a mennyben, mind amelyek a földön vannak.”* (Efézus 1:9-10)

Krisztus már eljött, és a maga részét el is végezte. A bűn történelmét azonban hiteles bizonyíték híján nem lehet lezárni:

*„Mert a teremtett világ sóvárogva várja **Isten fiainak megjelenését**.”* (Róma 8:19)

Jelenések 10 esküje szerint a végső bizonyíték csak a hetedik trombita megszólalásakor fog a maga teljességében megmutatkozni. Az eskü azonban nemcsak erre világít rá, hanem arra is, hogy a koronatanúkat adó mozgalom gyökerei a nyitott könyvecske megértéséhez nyúlnak vissza...

Melyik ez a mozgalom?

Isten gondoskodott arról, hogy azok, akik őszintén kutatják a próféciákat, okvetlenül feltegyék a

kérdést: Kik azok a keresztyények, melyik egyháznak vagy melyik irányzatnak a képviselői, akik megértik a nyitott könyvecske titkát? Isten nem bízta a véletlenre az azonosítást: nagyon pontosan előrevetítette, milyen jellegű tapasztalatot keresztül történik ennek a próféciának a megértése.

Intenzív kutatás

*„És a hang, amelyet hallottam a mennyből, ismét megszólított, és azt mondta: **Menj el, és vedd át a nyitott könyvet**, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van! Oda mentem az angyalhoz, és azt mondtam neki, hogy **adja nekem a könyvecskét...**”* (Jelenések 10:8-9a)

A prófétáknak gyakran adott Isten olyan utasítást, ami egyáltalán nem rájuk vonatkozott. Például Agabosz a saját kezét-lábát kötözte meg Pál övével, így jövendőlvé meg Pál bebörtönzését (Apostolok cselekedetei 21:11). Hóseás prófétának pedig egy prostituáltat kellett feleségül vennie, hogy ezzel jelképezze Isten és a hűtlen zsidóság viszonyát (Hóseás 1:2). Ennek megfelelően János apostol is jelképes cselekedeteket hajtott végre: azokat a hívőket jelké-

pezi, akik megértik majd a 2300 évről szóló próféciát. Ebben a cselekményben minden mozzanatnak jelentősége van.

János először utasítást kap arra, hogy vegye el a könyvecskét, utána pedig azt látjuk, hogy elkéri az angyal kezéből a tekercset. Az a mozgalom tehát, ami megérti a 2300 éves próféciát, isteni indítástól kezd az kutatni. Dániel ugyanerről a tapasztalatról beszél:

„Te pedig, Dániel, zárd be ezeket a beszédeket, és pecsételd le ezt a könyvet a végső időkig! Sokan sokfelé járnak majd, hogy növekedjen a tudás.” (Dániel 12:4)

Az eredeti szöveget pontosabban talán úgy lehetne visszaadni, hogy „sokan ide-oda futkosnak, és a tudás nagyobb lesz”. Ez a „futkosás” ebben a kontextusban sokkal inkább az Ige mélységes kutatását jelzi, amikor ígét ígével összevetve lapozzuk a Bibliát előre-hátra, és keressük az összefüggéseket.

A XIX. század első felében pontosan ez történt. A protestáns Amerikában a bibliatársulatok munkája nyomán a legtöbb kereszténynek már volt saját Bibliája, és több, egymástól független

bibliakutató figyelme is Dániel idői prófeciáira irányult. Amerikában a baptista William Miller sokéves intenzív kutatás, és rengeteg vívódás után, az 1830-as években elsőként állt elő azzal a forradalmi gondolattal, hogy a 2300 éves prófécia 1844-ben jár le. Az ő munkássága nyomán indult el az amerikai adventmozgalom.

Édes várakozás, keserű csalódás

*„Odamentem az angyalhoz, és azt mondtam neki, hogy adja nekem a könyvecskét. Ő pedig így szólt hozzám: Vedd és **edd meg**, és megkeseríti a gyomrodat, jöllehet a szádban édes lesz, mint a méz. Átvettem az angyal kezéből a könyvecskét, megettem, és a **számban olyan édes volt, mint a méz, de amikor megettem, megkeseredett a gyomrom.**”* (Jelenések 10:9-10)

A könyvecske elfogyasztása a próféciák megértésének folyamatát jelképezi. Ez a leírás világosan bemutatja azt, milyen tapasztalaton mennek keresztül azok, akik megértik a 2300 éves prófeciát. Tapasztalatuk két nagyon különböző részből áll:

- Az első, felületes megértés édes örömmel, boldogsággal tölti el őket.
- A mélyebb, valódi megértés keserű csalódáshoz és kiábrándultsághoz vezet.

Az egyház történelmében csupán egyetlen olyan mozgalom van, amit a 2300 éves prófécia megértése hívott életre, és pontosan ezen a tapasztalaton ment keresztül.

A XIX. századi nagy advent mozgalom elsősorban Amerikában volt jelentős, ahol William Miller magyarázatait tömegek fogadták el. Miller felismerte, hogy a 2300 és a 490 éves prófécia kezdőpontja megegyezik (lásd Dániel 8. és 9. fejezetét), és így ki tudta számolni a 2300 év végpontját is. Azt is felismerte, hogy ez a leghosszabb idői prófécia, aminek lezárulása után nem lesz több korszak. Valami azonban megakadályozta a teljes megértésben, és ez egy súlyos tévedéshez vezetett.

Az apostolok kora óta szinte teljes feledésbe merült Krisztus mennyei szolgálata. A zsidóknak adott áldozati rendszerrel, és az ahhoz kapcsolódó ünnepekkel nem foglalkoztak mélyrehatóan a keresztények, így a 2300 év leteltekor bekövetkező eseményt – ti. hogy *„megtisztul a szenthely”* (Dániel 9:14; az angol KJV Biblia szerint) – nem volt könnyű értelmezni, hiszen a zsidó templom lassan kétezer éve romokban hevert, és jelentőségét egyébként is elvesztette. Mivel Pál apostol az egyházat nevezi Isten újszövetségi templomának (Efézus 2:19-22), William Miller úgy gondolta, hogy a 2300 éves prófécia azt jelzi, Krisztus a Földre fog visszajönni, hogy megtisztítsa azt. Miller arra a következtetésre jutott Dániel és Jelenések könyve prófeciái alapján, hogy Jézus Krisztus 1844-ben a Földre jön el, és ítéletet tart lakosai felett.

A keresztény egyházakban nagy megütközést keltett az az üzenet, hogy Jézus eljövetelét egy konkrét dátumra tűzzék ki. Jézus szavaival érveltek: *„Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.”* (Máté 24:36) A 2300 éves

prófécia újszerű magyarázata azonban meggyőző erejű volt, és sokan, akik szívükből vágytak az Úr Jézussal való személyes találkozásra, hittek az üzenetben.

Az üzenet, mely meghirdette Krisztus második adventjét (eljövetelét), egy hatalmas ébredési mozgalmat indított el. Keresztények ezrei várták Jézust a prófécia által megjelölt időben. Évszázadok óta nem tapasztalt buzgóság és odaszentelődés jellemezte a várakozás idejét, az üzenetet pedig jelek és csodák kísérték. Az adventvárók minden kapcsolatukat rendezték, magukat megalázva bocsánatot kértek, akitől csak lehetett, és féltő szeretettel kérlelték ismerőseiket, hogy készüljenek fel az Úr Jézussal való találkozásra.

Mivel nem vették figyelembe, hogy 0. év nincs az időszámításban, először 1843-ra várták Jézust. Ám miután ezt a tévedést korrigálták, és komolyan megvizsgálták az őszi zsidó ünnepeket, arra jutottak, hogy a 2300 éves prófécia a nagy engesztelési napon, egész pontosan 1844. október 22-én fog lejárni. Ez volt az az időpont, amelyre várakozásuk összpontosult. Teljes hittel és tiszta szívvel

várták a szeretett Megváltójukkal való közeli találkozást. Ezt jelképezi a tekercs elfogyasztásának első fázisa: a prófécia megértése édes várakozással töltötte el őket.

A megjelölt időpont azonban eseménytelenül múlt el. Csalódásuk leírhatatlan volt. Jézus tanítványai élhettek át hasonlót, amikor királlyá koronázás helyett keresztre feszítették Mesterüket. Sok adventváró minden vagyonát és birtokát eladogatta Isten művéért. A tévedés kizártnak tűnt, mégsem teljesült várakozásuk. A mozgalom kritikusai nevetségessé tették és megalázták őket. Sokan a keserű csalódás és a maró gúny hatására teljesen elcsüggedtek és elfordultak Istentől. Mások azt vetették fel, hogy a számításba valami hiba csúszhatott, és új időpontokat kezdtek kitalálni.

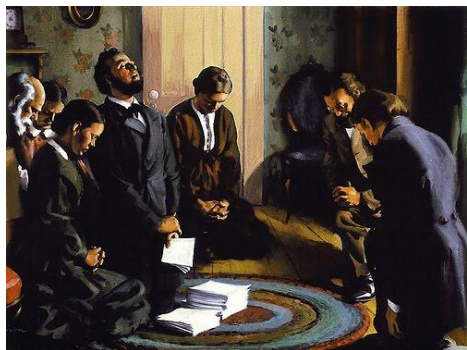
Néhányan azonban kitartottak az egyetlen biztos pont mellett: a várakozás éveiben olyan rendkívüli tapasztalatot szereztek Krisztussal, ami egész életüket átformálta. Bizonyosak voltak benne, hogy ez a változás Isten munkája volt, és a profetikus idők rendjében sem találtak hibát. Istenhez fordultak eligazításért, és a válasz azonnal meg is jött.

Két adventváró már a nagy csalódást követő napon megkapta a mennyei választ: a megállapított időpont helyes volt, de a bekövetkező eseményt nem jól azonosították. Amikor az adventisták egy kicsiny magja újravizsgálta a 2300 éves prófécia tárgyát – ti. a szenthely megtisztítását –, megállapították, hogy a szenthely azonosításában tévedtek. Jézus nem a Föld megtisztítását végezte el 1844-ben, hanem a mennyei templomot – ami évszázadok óta feledésbe merült – kell „megtisztítani”. A zsidó ünnepek, konkrétan a nagy engesztelési nap tanulmányozása során a 2300 éves prófécia új értelmet nyert: az ítélet nem lezárult, hanem épp csak elkezdődött!

A 2300 éves prófécia mélyebb megértése tehát egy keserű csalódáson keresztül vezetett, ahogy azt Jelenések 10. fejezete előre megjövendölte. A nyitott könyvecske – Dániel 8 lepecsételt látomásának magyarázata – egy édes várakozás és egy keserű csalódás tapasztalatán keresztül került megértésre. Ez a profetikus azonosító jel a XIX. századi, nagy advent mozgalomra irányítja a figyelmet, mint amely beteljesíti majd Isten végső tervét.

Egy új megbízatás

*„És azt mondta nekem: Ismét **prófétálnod kell sok népről, nemzetről, nyelvről és királyról.**” (Jelenések 10:11)*

Ezen igeverset egyes fordítások úgy adják vissza, hogy a prófétálás a népek, nemzetek, nyelvek és királyok *előtt*, vagyis *feléjük* történik. A következő fejezet kontextusában ez az olvasat tűnik helyesnek. Ha így olvassuk a szöveget, jelentős áthallást vehetünk észre Jézus kijelentésével és Jelenések könyvének egy későbbi szakaszával:

*„És Isten országának ezt az **evangéliumát** hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul **minden népnek**, és majd akkor jön el a vég.” (Máté 24:14)*

*„És egy másik angyalt láttam az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló **evangélium***

volt, és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek,” (Jelenések 14:6)

Ennek fényében a profétálásra való felszólítás azt jelenti, hogy Krisztus a nagy advent ébredés nyomán kibontakozó mozgalmat bízta meg az utolsó nagy evangéliumhirdetés feladatával. Isten ennek a mozgalomnak az örököseit fogja felhasználni arra, hogy a teljesen helyreállított evangéliumot az egész világ előtt bemutassák.

Irány a HNA Egyház?!

Az 1844-es nagy csalódás után az advent mozgalom atomjaira hullott. Néhányan azonban felismerték az Úr kezét az események alakulásában, és a csalódáson keresztül megértették a 2300 éves prófécia valódi jelentését. Ezek az adventisták újra egységbe tömörültek, a kiábrándult hívők közül pedig sokan felismerték a világosságot üzenetükben, és csatlakoztak hozzájuk. Újra rájuk nehezedett az evangélium hirdetésének feladata, üzenetük pedig további bibliai felismerésekkel bővült.

Ahogy a mozgalom új lendületet vett, létszámuk növekedésnek in-

dult, és helyesnek látták, hogy szervezettebben végezzék az evangélium hirdetését. Sokan közülük maguk is megtapasztalták azt, hogyan zárja el a felekezeti gondolkodás az embereket az új igazságok befogadásától, ezért ódzkodtak attól, hogy maguk is szervezetté váljanak. De az emberi gépezet szükségessé vált, és végül 1863-ban megalapították a Heted-napi Adventista Egyházat (a továbbiakban HNA).

A HNA Egyház az elmúlt százötven évben radikális változásokon ment keresztül. Bár a mai napig azt hirdeti, hogy ők a végidő egyháza, saját állításuk szerint az egyház elvei oly mértékben megváltoztak, hogy a felekezet úttörői ma már nem lehetnének a világegyház tagjai. A HNA Egyház azonban nemcsak elveiben vált hasonlónvá a többi egyházhoz, hanem gyakorlatában is. Az a felekezeti gondolkodásmód, amely az advent ébredés idején a 2300 éves prófécia elutasításához vezetett az egyházak részéről, ugyanúgy megfertőzte a HNA Egyházat is.

Nagyon fontos világosan látni Isten munkamódszereit. Ő nem

szervezetekben gondolkodik! Számára sokkal fontosabb a lelkület. Isten művében szellemi törvényszerűségek működnek, és ezek sokkal fontosabbak egy-egy névnél, vagy hitvallásnál. Amikor a zsidók elvetették a Messiást, Isten nem tudott velük tovább szervezettel együtt dolgozni. Amikor az apostoli egyház eltávolodott az evangéliumi tisztaságtól, és fokozatosan teret adott az uralkodó papságot kitermelő hierarchiának, Isten ezt a szervezetet sem tudta többé testületileg támogatni.

Ezért volt szükség a reformációra! Csakhogy a reformáció úttörői sem voltak nyitottak minden igazságra, követőik pedig teljesen bebetonozták magukat a vezetőik által képviselt hitelvek közé. Így Isten ezen szervezetekkel sem tudott többé együtt dolgozni. Valójában mindig a lelkület volt a fontos, és a nagy advent ébredés esetében is erre helyezi a hangsúlyt Jelenések 10. fejezete. Ez a prófécia ugyanis nem egy szervezett egyházat, hanem egy ébredési mozgalmat mutat be. Egy mozgalomnál pedig sokkal fontosabb a lelkület és az Isten dolgaihoz való hozzáállás, mint a szervezethez való tartozás!

Azok, akik úgy gondolják, hogy egy szervezett egyházhoz (pl. a HNA Egyházhoz) való tartozás biztonságot jelent majd a végső próba idején, óriási tévedésben vannak. Jelenések könyve egészen másként mutatja be a 144.000 elpecsételt tapasztalatát:

„Ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat, mert szűzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, ahova megy...” (Jelenések 14:4)

Az asszony a Bibliában olyan embercsoportokat jelöl, amelyek valamikor szövetségi kapcsolatban álltak Istennel (pl. az Ószövetségben a zsidó nép, az Újszövetségben az egyházak). A 144.000-ről viszont határozottan azt állítja a kijelentés, hogy nekik semmi közük nincs ezekhez a szervezetekhez. Ellenkezőleg: ők kizárólag Jézust követik. Ők már kigyógyultak abból a felekezeti mentalitásból, ami ezeket a szervezeteket alkalmatlanná teszi Isten művének befejezésére.

Mi a tanulság?

Amikor tehát Jelenések 10. fejezetének útmutatását meg akarjuk érteni, figyelembe kell vennünk azt a

tényt, hogy a mennyei kijelentés nem egy szervezett egyházra, hanem sokkal inkább egy mozgalomra és egy lelkültre, hozzáállásra világít rá. Az adventmozgalom öröksége tanításban is eltér a keresztények többsége által vallott nézetektől, sok esetben jelentős mértékben. Ezeket a tanításokat meg kell vizsgálni, mert azok az igazságok, amelyek ezen a mozgalmon keresztül tárultak fel, kulcsfontosságúak a történelem lezárásához. Hogy mit tanulhatunk az adventizmusból, azt egy külön tanulmányban vizsgáljuk meg.

Jelenések 10:11 szerint a megdicsőült Krisztus a nyitott könyvecske mozgalmának örököseit bízta meg az utolsó nagy evangéliumhirdetés feladatával. A következő fejezet azonban rámutat arra, hogy valami még hiányzik, mielőtt Isten ereje újra tanúságot tehetne az evangélium üzenete mellett.

Isten előre tudta, hogy a végidőben élő keresztényeknek milyen óriási nehézséget fog okozni, hogy kiszűrjék az igazságot a tévedések tengeréből. Ezért adott segítséget azoknak, akik szívből vágnak arra, hogy megértsék és betöltsék Isten örökkévaló tervét. Rámutatott

arra, hogy az utolsó nagy evangéliumhirdetést elvégző mozgalom gyökerei a XIX. századi nagy advent mozgalomig nyúlnak vissza.

Az Isten és Sátán közötti utolsó nagy összecsapás idején végül csak két csoport lesz: azok a tömegek, akiket Sátán elhítetett, és azok, akik mindvégig kitartanak Isten mellett. Jelenések 10. fejezete azonban azt is világossá teszi, hogy az Isten oldalán állók annak a mozgalomnak a szellemi örökösei lesznek, amelyet a 2300 éves prófécia XIX. századi megértése hívott életre.

Isten nem azt várja tőlünk, hogy egyik felekezetből kilépve egy másikhoz csatlakozzunk. Ám ha nem értjük meg az adventmozgalom jelentőségét Isten tervében, vagy elvetjük azt a világosságot, amit az Úr általuk feltárt, akkor a végső események kavalkádjában könnyen a rossz oldalon találhatjuk magunkat. Éppen ezért a következő cikkben azt fogjuk megvizsgálni, mely kulcsfontosságú igazságok kerültek felszínre az adventmozgalom által. ■

Sánta János

[Folytatás a következő számban...]

2018-as tanítások

Legfrissebb anyagaink

Ha türelmetlenül várod Jelenések könyve magyarázatának folytatását, akkor ajánlom figyelmedbe a weblapunkról elérhető internetes webinárium korábbi adásait.

Ezen kívül az előző évben az alábbi témakörökkel foglalkoztunk:

Alaptanítások

Isten a vádlottak padján

Miért van annyi rossz a világban, és egyáltalán, honnan ered a rossz, ha Isten jó?

Istennek szüksége van rád

Kicsoda Isten, és miért alkotta meg ezt a világot és az embert?

Isten leleplezése

Miért jött el Jézus emberként és milyennek mutatta be Istent?

A kereszt értelme

Miért kellett Jézusnak meghalnia?

Új emberiség

Mi az evangélium, és hogyan lehet valaki kereszténnyé?

Krisztus ítélete

Miről szól az ítélet?

Isten titka

Mikor lesz végre béke a Földön?

Szabadulás és gyógyulás

Bűnvallás

Miért fontos a bűnvallás és kinek van rá szüksége?

Alázat vagy alázatoskodás?

Milyen az igazi alázat, és hogyan különböztethető meg a hamis alázatoskodástól?

Varázslás

Hogyan segít Jezábel története a varázslás szellemének felismerésében és hogyan lehet megszabadulni tőle?

Saul és az ördög

Hogyan került Saul király démoni befolyás alá, és mi ebből a tanulság számunkra ma?

Az ördög helye

Lehetséges, hogy a démoni befolyás valójában sokkal általánosabb és elterjedtebb a keresztények között, mint gondolnánk?

Szabadulás

Miért szükséges minden kereszténynek foglalkoznia a szabadulással, és mi a szerepe ebben a kérdésben a bűnvallásnak?

Teljes megújulás

Miért és hogyan választ el a félelem Istentől? Hol jön be az ember életébe, és hogyan lehet megszabadulni tőle Krisztus beszéde által?

Szellemi harc

Mit jelent a keresztény szellemi harc? Ki az ellenség, és hogyan győzhetünk ebben a harcban?

Szálkák és tövisek

A legtöbb keresztény úgy érzi, élete bizonyos területeit nem tudja meghódítani Isten országa számára. Hogyan lehet mégis győzni?

Megbocsátás és gyógyulás

Hogyan függ össze a megbocsátás a gyógyulással?

Amennyiben nincs lehetőséged az intereten meghallgatni ezeket a tanításokat, szívesen elküldjük számodra CD-n, MP3 formátumban is.

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek hitbeli épülését szolgálja, míg mindnyájan felnövekedünk Jézus teljességében az érett felnőttkorra, és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Gégény Rudolf, Sánta János

Felelős szerkesztő: Sánta János

Magyar nyelvi ellenőrzés: Barati Lilla

Nyomtatás: Gégény Lora Mariann

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd rendszeresen kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Telefon: +3620/779-47-67
E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is
megtalálasz minket:

 [/hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)